

der kommet en ung ivrig Mand, som skulde rode rigtig op i Forholdene; han har været en udmærket Mand, er bleven Ridder af Dannebrog, og er bleven belønnet for de mange Resultater han opnaar; men Manden er en sand Pest for sin Jurisdiktion. Der er her et Punkt, som for tjener Opmærksomhed. Jeg ved ikke, hvorvidt det skal være en Hemmelighed, men det er i al Fald sagt mig fra meget paa-lidelig Kilde, at man har tænkt sig disse ny Politimestre udsete til at være de fremtidige Borgmestre i vore Købstæder. Nu er det saa, at af de ca. 100 Retskredse er kun nogle og tredsindstyve Købstadkredse, saa der er ca. 30 Politimestre, som ikke skulde være andet end saadanne Sporhunde, som jeg har antydnet. Selv for Købstædernes Vedkommende vil jeg dog gerne bemærke, at der jo i Købstæderne i de senere Aar; navnlig i de større, har været ret levende Bestræbelse for at komme bort fra den kongevalgte Borgmester. De nuværende Borgmestre ere nu Dommere eller i enkelte Tilfælde, i nogle større Købstæder, særlige Borgmestre, men det er jo stadig ret anselige Mænd. Men at faa disse Politimestre som underordnede administrative Embedsmænd til at være Ledere af Byernes Styrelse, tror jeg ingenlunde vil vinde Behag. Som kjøbenhavnsk Rigsdagsmand vil jeg i det mindste sige, at jeg vanskelig kan tænke mig at have Kjøbenhavns Politidirektør som min Borgmester.

Jeg sagde før, at vi ogsaa af en anden Grund maatte tilstræbe ordentlige Lønninger til Dommerne. Jeg følger min Stemme til andres, som have talt i samme Retning: vi maa fremtidig stille det aldeles bestemte Krav til vor Dommerstand, at dens Medlemmer ikke have noget som helst Bieerhverv, ikke blot saadan, at, hvad der nu er det fuldstændig forargelige, at endogsaa vore øverste Dommere udføre ligefrem administrative Statsfunktioner, ophører, men ogsaa saaledes, at det ikke kan tillades dem, som nu er Tilfældet, at sidde i Bankraad, private Aktieselskabers Bestyrelse og andet. Men ville vi stille det Krav, maa vi give dem Lønninger, som gøre det muligt at føre Livet paa anstændig Maade. Den ærede sidste Taler berørte Ordensspørgsmaalet, det skal jeg ikke komme ind paa. Men som fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Oscar Hansen), er der endnu et Punkt, naar vi ville sikre Dommernes Uafhængighed, og det er deres Avancementsforhold. Vi kunne ikke forhindre, at Livet gaar sin naturlige Gang, og Dommerne

rykke op fra Landsretsdommere til Højesteretsdommere og maaske ogsaa fra Underretterne til Landsretterne, men særlig med Hensyn til Forholdet mellem Landsretterne og Højesteret vil jeg hænstillen til det eventuelle Udvalg, om det ikke er rigtigt at sætte Lønningerne lige for alle overordnede Dommere, selvfølgelig med de nødvendige Alderstillæg. Jeg ved ikke, hvor man søger Begrundelse af, at Højesteretsdommerne skulde have højere Løn end Landsretsdommerne. Det er heller ikke Tilfældet i England, der er kun een stor Dommerklasse. Det er mere berømt at være Dommer i Højesteret end i Hof- og Stadsretten — det er en Side af Sagen, men lad os tage Eksemplet fra dette Ting: det er en pæn Stilling at være Medlem af Finansudvalget, Ordfører derfor eller Formand i Tinget, noget, vi alle tilstræbe, men det er ikke faldet os ind i vore vildeste Drømme, at saadanne Medlemmer skulde have mere i Diæter end de, der ikke have opnaaet disse Tillidshverv. Det forekommer mig, at man lader Pengespørgsmaalet spille for stor en Rolle.

Jeg ønsker nu at gøre nogle Bemærkninger om, hvad ogsaa de andre ærede Medlemmer have omtalt, nemlig den af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds udkastede Tanke om Fredsdommerinstitutionen. Det er jo en interessant Tanke, som bør være Genstand for nøje Opmærksomhed. Men det vilde nu have meget stor Værdi, tror jeg, at søge Oplysninger om, hvorledes Fredsdommerinstitutionen har udviklet sig i de senere Decenier i England, thi hvis jeg ikke miskender dette Forhold, er der foregaaet en fuldstændig Revolution, som neppe er tilstrækkelig paaagtet. De engelske Fredsdommere ere virkelige Dommere, ulønnede Dommere, men Dommere. Det var en aristokratisk Institution, Mænd tilhørende gentry, det vil sige Godsejerstanden, som vare de engelske Fredsdommere, og det gik meget godt, saa længe dette Aristokrati var et virkeligt Udtryk for det engelske Folks politiske Anskuelse; der var ingen Deling efter Klasser. Men i det sidst forløbne Aarhundrede, det 19de, er der efterhaanden kommet en meget levende Misfornøjelse med Fredsdommerinstitutionen som en Klassejustits, som en hensynsløs Hævdelse af en Overklasses Anskuelse gennem Retsplejen, baade i Forholdet mellem Husstand og Tyende, i Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder og i Forholdet f. Eks. mellem Skovejer og Krybskytte og paa mange andre Punkter. Nu er der kommet